

Samuel Fuller Stop És mort Stop

Xavier Flores

Samuel Fuller va debutar com a director, amb la pel·lícula *Balas vengadores* - (1948), un western que, en la versió que es va poder veure a la Filmoteca, no durava 80 minuts-era l'any 1943-.

Abans va tenir un seguit d'oficis que li van permetre i facilitar la seva carrera cinematogràfica. Cronista de guerra, escriptor, guionista i també finalment actor, va servir-se de la seva pròpia

cosa que resulta bastant explicatiu del seu estil cinematogràfic.

Tot i això, el que més estranya en valorar la seva carrera, és el sorprenent respecte i dignitat com tracta els seus personatges més durs i inclassificables. Destacava la seva atenció en presentar tipus que, si bé ens els podíem trobar circulant per carreteres comunes a tots nosaltres, en canvi semblava que ells havien topat amb tots als clots. Les emo-

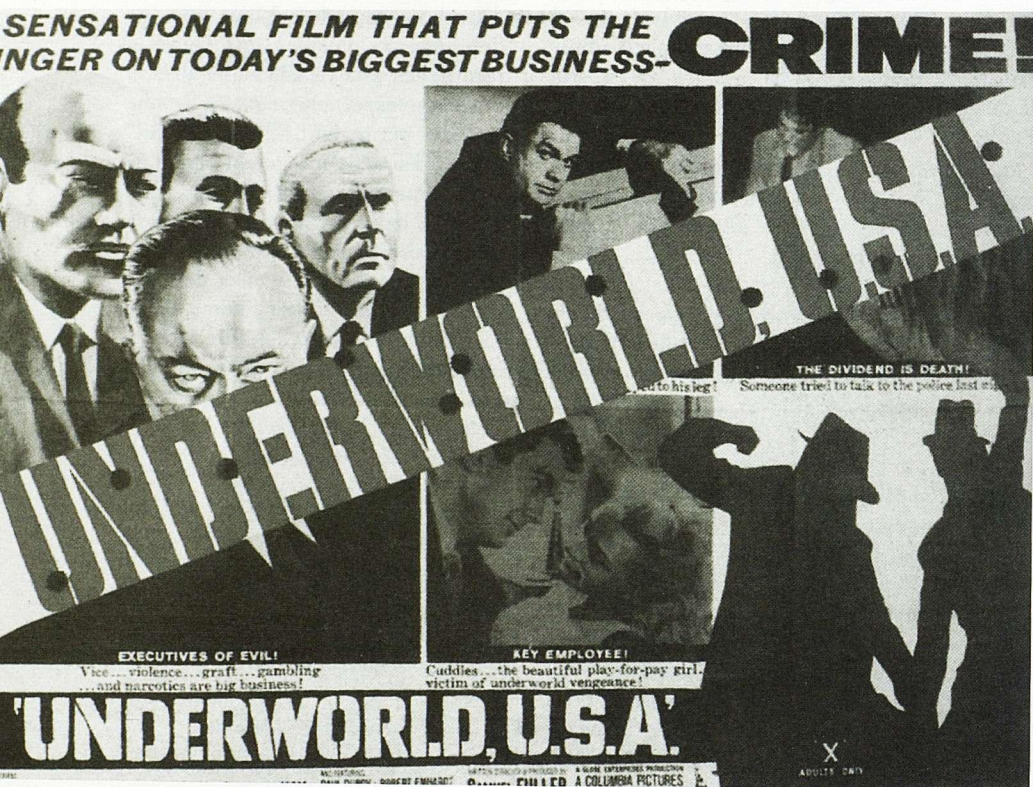
ficava interessos socials més rendibles.

El valor de les persones sempre ha estat per Fuller per damunt de les circumstàncies i dels condicionaments i necessitats de les comunitats de doble moral.

Fuller no era tot sol en aquesta creença, però sí en canvi, que era el que millor es movia i el que més còmode semblava sentir-se alternant històries en què els seus personatges es retrobaven sempre amb el rebuig i la incomprensió d'una moral feta d'arguments socials més propis de comunitats quasi religioses.

A pesar que la seva influència en el cinema dels anys setenta i vuitanta ha estat molt important, com demostra la seva aparició a pel·lícules de Godard, Wenders, Kaurismaki,...va tenir molts de problemes de finançament entre els anys seixanta i setenta, cosa que va fer que pelegrinàs per Europa i Amèrica com si fos algun dels seus personatges, però aquest era un dels deutes que havia de pagar per mantenir una independència que era insòlita a Hollywood. Va rodar, molt sovint, els començaments més tepidants que es recorden dins el cinema americà, com si tengués la necessitat de fer-se escoltar en silenci; deixava l'espectador clavat a la butaca amb els primers minuts de pel·lícules com *Underworld USA* o *Una luz en el hampa*.

No és freqüent a la història del cinema que un director utilitzi tots els mitjans cinematogràfics al seu abast - interpretació, guió, música, muntatge, direcció- per fer una cosa tan senzilla com contar una història de la forma més ràpida, precisa, concisa, comprensible i entretinguda possible. A una de les seves millors pel·lícules, *Corredor sin retorno*, hi surt una sentència d'Eurípides que diu alguna cosa així com "A qui els déus volen vèncer, primer el tornen boig". Bé, potser en el cas de Fuller no hagi estat així, però almanco ho varen intentar. ♦

experiència per crear-se un estil que no era deutor de ningú.

Fuller no era gaire amic de les subtileses descriptives que adornaven els ambients i els personatges de les pel·lícules i preferia ser sec com un tret a l'hora d'afrontar les històries que li servien de suport narratiu.

Com ell mateix afirmava en ocasions, va ser l'únic cronista de guerra que mai va emprar adjectius per descriure la situació en el front i en el camp de batalla on va anar diverses vegades,

cions d'aquests personatges era el que a ell li interessava més ressaltar. Personatges que sovint eren víctimes de si mateixos o d'un entorn social on encaixaven; vistos però sense un gens de compassiva sensibleria, respectant la seva actitud moral d'una forma que fa pensar que ell mateix no semblava ser gaire lluny.

La integritat a vegades era representada per una exprostituta-*Una luz en el hampa*- o per un lladre-*Manos peligrosas*- per posar un exemple.

Fins i tot a vegades aquesta moral sacri-

WALTER BRENNAN: ¡Quan un fill meu treu un revòlver de la funda, ha d'utilitzar-lo!
Passió dels forts, de John Ford.